

Θαύμα Αγίου

Στην Λίμνη της

Ευβοίας ζούσε και εργαζόταν ένας γιατρός που ονομαζόταν Μαντζώρος. Σαν γιατρός ήταν πολύ καλός, αλλά δεν πίστευε στο Χριστό και μάλιστα δεν ήθελε να ακούει συζητήσεις σχετικές με την θρησκεία και την ψυχή. Καταφερόταν εναντίον της θρησκείας και οι απόψεις του ήταν σκληροπυρηνικές στο θέμα του Χριστιανισμού.

Αρρώστησε λοιπόν και μάλιστα πολύ σοβαρά. Η επάρατος νόσος είχε πλησιάσει τον άπιστο γιατρό που με φρικτούς πόνους κατάλαβε την έλευσή του. Μέσα σε αφόρητους πόνους μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο της Χαλκίδας. Εκεί, λόγω της σοβαρότητας της ασθένειάς του, δεν μπορούσαν να τον νοσηλεύσουν. Τον έστειλαν λοιπόν στην Αθήνα στη κλινική «Παντοκράτωρ», που βρίσκεται στην οδό Γ΄ Σεπτεμβρίου.

Εκεί υποβλήθηκε σε ακτινολογικές και χημικές εξετάσεις, οι οποίες έδειξαν ότι η επάρατος νόσος είχε προσβάλει το παχύ έντερο του γιατρού.

Όταν όλη η ζωή του γιατρού ήταν στρωμένη κοινωνικά και μπορούσε να λέει και να κάνει με ευκολία ότι ήθελε ο γιατρός ήταν απόλυτος στον λόγο του για τον Χριστό και τους Αγίους. Όλα ήταν ένα καλοστημένο ψέμα για τον άπιστο γιατρό. Η μόνη αλήθεια ήταν η αμαρτία και η ασωτεία.

Εκεί κατέφευγε όταν εμφανίζονταν στη ζωή του μαύρα μικρά συννεφάκια. Αλλά τώρα, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Τα μαύρα σύννεφα που είχαν επισκιάσει για καιρό τώρα τη ζωή του δεν μπορούσε να τα διώξει με την προσφιλή του μέθοδο που δεν ήταν άλλη από την αμαρτία.

«Στο παντοδύναμο Θεό, να ελπίζεις μόνο συνάδελφε»

Αυτή ήταν η διάγνωση-έκκληση των συναδέλφων του, που του εξηγούσαν, με αυτό τον σκληρό λόγω επαγγέλματος λόγο. Και ο ίδιος όμως, λόγω του επαγγέλματός του είχε αντιληφθεί, ότι η φλόγα της ελπίδας κόντευε να σβήσει. Οι γιατροί λοιπόν του Νοσοκομείου του είπαν ότι αν συμφωνούσε και ο ίδιος θα μπορούσε να εγχειρισθεί την επόμενη μέρα. Συμφώνησε λοιπόν με γνώμονα την ιατρική γνώση που και ο ίδιος είχε.

Αλλά τα λόγια των συναδέλφων του: «Στον παντοδύναμο να ελπίζεις, συνάδελφε», τον οδήγησαν παραμονή της εγχείρησης, σε μια αυθόρμητη προσευχή, που έβγαινε μέσα από την ψυχή του. Παρακαλούσε τον Θεό, όχι μόνον να τον κάνει καλά, αλλά να τον συγχωρέσει κιόλας για την απιστία που είχε δείξει τόσα χρόνια.

Την ώρα της προσευχής κάποιος χτύπησε την πόρτα κι τον διέκοψε. Ήταν ένας όμορφος νεαρός, ο οποίος σπρώχνοντας με τα χέρια του την πόρτα μπήκε μέσα στο δωμάτιο του γιατρού και ακολούθησε ο πιο κάτω διάλογος:

- Τι έχεις;
- Είμαι πολύ άρρωστος.
- Δεν έχεις τίποτε.
- Μα τι λες, Χριστιανέ μου. Έχω καρκίνο στο έντερο στο τελευταίο στάδιο και

αύριο εγχειρίζομαι. Καταλαβαίνεις τι μου συμβαίνει;

- Δεν έχεις τίποτα πια. Σ' έκανα καλά.

- Μα καλά δεν ντρέπεσαι έναν άρρωστο; Με ειρωνεύεσαι κιόλας;

- Είμαι ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος. Αφού, επιμένεις, κάνε αύριο την εγχείρηση και θα πειστείς ότι δεν έχεις τίποτε.

Ο νεαρός εξαφανίστηκε. Ο γιατρός όμως γεμάτος αγωνία χτυπούσε το κουδούνι για να ρωτήσει τις νοσοκόμες μήπως και είδαν το νεαρό αυτό, που είχε βγει από το δωμάτιό του. Μάταια όμως γιατί καμία από τις νοσοκόμες δεν είδε τίποτα. Την επόμενη μέρα ο άρρωστος γιατρός εισήχθη στο χειρουργείο για την επέμβαση. Οι γιατροί έτοιμοι για την εγχείρηση ακούνε ξαφνικά τον γιατρό να τους λέει ότι δεν χρειάζεται εγχείριση και ότι είναι καλά στην υγεία του.

- Με θεράπευσε ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος.

- Μα τι είναι αυτά που μας λες; Στον 20ο αιώνα είμαστε συνάδελφε τι είναι αυτά που λες;

Τα έχει χαμένα ο συνάδελφος μονολογούσαν οι γιατροί του Νοσοκομείου, ενώ επέμειναν να γίνει η εγχείριση, λόγω μειωμένου καταλογισμού του ασθενούς. Τον νάρκωσαν λοιπόν για την επέμβαση και όταν τον άνοιξαν ο όγκος δεν υπήρχε. Είχε κάνει το θαύμα του ο Άγιος και οι γιατροί απορούσαν, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον. Ο γιατρός ήταν τελείως καλά. Αυτά τα διηγείται ο ίδιος ο γιατρός παντού, όπου κι αν βρίσκεται.

Πηγή: artoklasia.blogspot.ca